

rané zodpovednosti obviněného za prípadné činy jeho zamestnanců, což již bylo uvedeno.

Čís. 219 dis.

Niet disciplinárneho previnenia podľa § 68 lit. b) zák. čl. XXXIV: 1874 v tom čine advokáta, že zastupoval pred súdom inkasačný podnik pri vymáhaní jeho vlastných pohľadávok, pochádzajúcich z jeho dovolenej hospodárskej činnosti.

(Rozh. zo dňa 22. októbra 1934, Ds III 44/34.)

N a j v y š š í s ú d ako súd disciplinárny pre veci advokátov v disciplinárnej veci proti Dr. G. B., advokátovi v B., následkom odvolania, podaného obvineným proti rozsudku disciplinárneho súdu advokátskej komory v Turč. Sv. Martine zo dňa 12. mája 1934, po preskúmaní spisov, predložených horeoznačeným disciplinárnym súdom vyniesol tento rozsudok: Najvyšší súd ako súd disciplinárny pre veci advokátov zrušuje rozsudok disciplinárneho súdu prvej stolice a sprostuje obvineného Dr. G. B. obžaloby pre disciplinárne previnenie podľa bodu b) § 68 adv. zák.

D ô v o d y:

Proti rozsudku disciplinárneho súdu prvej stolice podal odvolanie obvinený preto, že mylne bol uznaný vinným z disciplinárneho previnenia podľa § 68 lit. b) adv. zák., lebo vraj neporušil adv. zákona, keď zastupoval firmu inkasačný podnik »F.« cieľom súdneho vymáhania jeho vlastných pohľadávok. Odvolanie je základné.

Podľa zistených skutočností vzťahovali sa žaloby, pri podaní ktorých zastupoval obvinený inkasačný podnik, na vlastné pohľadávky podniku. Súd prvej stolice má za to, že sa obvinený dopustil disciplinárneho previnenia podľa § 68 lit. b) adv. zák., lebo sa vraj podujal vymáhať vo viac prípadoch pohľadávky inkasačného podniku za inkasačnú províziu, tedy vraj proti zákazu advokátskej komory zastupoval takú stranu, ktorej účinkovanie v tomto ohľade spadá pod § 16 zák. čl. LIV:1912. Tento právny záver súdu prvej stolice nemá však opory ani v zistených skutočnostiach ani vo spisoch. Zo spisov neplynie, že by pohľadávky, ktoré inkasačný podnik v tomto prípade pred súdom uplatňoval, boli pochádzaly z takej činnosti podniku, ktorá smerovala na nedovolené zastúpenie strán pred vrchnosťami, tedy na porušenie práv advokátov. Nevyskytly sa v tomto prípade dôkazy ani na to, že by obvinený bol vedel, že inkasačný podnik v iných prípadoch uplatňoval pohľadávky svojich klientov pred súdmi. Nebolo nijakej zákonitej prekážky, aby obvinený vo veciach v rozsudku súdu prvej stolice uvedených zastupoval inkasačný podnik, lebo aj tento mohol mať vlastné pohľadávky, pochádzajúce z jeho dovolenej hospodárskej činnosti, a

o tom, či mal podnik oprávnené pohľadávky alebo nie, mal rozhodovať civilný súd, pred ktorým podnik mohol sa dať zastupovať advokátom. Preto mylný je aj názor súdu prvej stolice, že obvinený porušil svojím činom povinnú advokátsku kolegialitu a úctu k advokátskej komore. Taktiež mylne vykladá súd prvej stolice rozhodnutie najvyššieho súdu č. Ds III 3/1934, lebo najvyšší súd ani v tomto rozhodnutí nevyriekol, že by advokát nemohol zastupovať inkasačný podnik pri vymáhaní takej vlastnej pohľadávky podniku, ktorá nie je v súvislosti s nejakým zakázaným pokútnym pisarením inkasačného podniku. Konečne neshľadáva najvyšší súd disciplinárne previnenie ani v tom čine obvineného, že dodatočne signoval a podal k súdu tri žaloby vzťahujúce sa na vlastné pohľadávky firmy »F.«, ktoré inkasačný podnik sám zhotovil a neoprávnené v mene obvineného dňa 5. mája 1933 sám podal, lebo zo spisov neplynie, že by firma »F.« aj v iných prípadoch bola podala žaloby v mene obvineného; zo zisteného prípadu však nelze zistiť, že by bola taká dohoda medzi obvineným a inkasačným podnikom, že tento bez súčinnosti advokáta podáva žaloby v mene obvineného advokáta a tento dodatočným signovaním schváli toto neoprávnené pokračovanie podniku. Preto mylil sa súd prvej stolice, keď uznal obvineného vinným podľa obžaloby. Bolo tedy treba sprostíť obvineného.

Čís. 220 dis.

Odvolanie proti usneseniu prvostupňového disciplinárneho súdu pre veci advokátov, ktorým bolo nariadené postúpenie spisov správnomu výboru advokátskej komory na prípadné použitie § 73 adv. zák., je neprípustné.

(Rozh. zo dňa 22. októbra 1934, Ds III 52/34.)

N a j v y š š í s ú d ako súd disciplinárny pre veci advokátov v disciplinárnej veci proti Dr. L. L., advokátovi v L., odmietol ako neprípustné odvolanie, podané obvineným proti usneseniu disciplinárneho súdu advokátskej komory v Turč. Sv. Martine zo dňa 23. júna 1934.

D ô v o d y:

Odvolanie je namierené proti časti usnesenia, v ktorej bolo nariadené postúpenie spisov správnomu výboru advokátskej komory na prípadné upotrebenie § 73 adv. por., ako aj proti tej časti odôvodnenia usnesenia, v ktorej byly uvedené dôvody pre toto opatrenie. Odvolanie je však neprípustné, keďže ide len o postúpenie spisov a nie o meritórne vybavenie a keďže podľa 2. odst. § 73 adv. por. i proti meritórnemu rozhodnutiu vynesnému podľa 1. odst. cit. § odvolanie bolo by neprípustné.